Temps Ordinari - Trentè diumenge

Per Administrador el dg., 25/10/2015 - 08:00

Jr 31,7-9
He 5,1-6
Mc 10,46-52

1.- Això va de deixebles. Diumenge passat, tot llegint els versets que precedeixen al fragment que acabem de llegir ara, trobàvem uns deixebles que “volen pujar”. Demanen càrrecs. Demanen “les carteres importants”. Deixebles despistats. No entenen res.
Avui trobem Bartimeu. Cec, assegut a la vora del camí. Sense recursos propis, sense veure res. Però, encara, amb un gran desig. Abatut, però no vençut. Jesús li dirigeix la mateixa –exacta- pregunta que va fer als deixebles despistats.
Ben mirat, podem concloure que això va de deixebles, i no d’oculistes ni d’oftalmòlegs.

2.- Qui és Bartimeu?
Assegut a la vora del camí, sol, sense caminar, sense veure. Sense veure gent, ni horitzó, ni futur... Bartimeu pot ser la imatge d’una comunitat, un cristià, -de mi mateix!- quan es perden les ganes de caminar. Quan viure es fa feixuc. Quan tot és tan complicat. I ens trobem sols, sense il.lusió ni empenta. Ja s’ho faran... que em deixin tranquil. Jo ja m’he fet el meu racó.
Però Bartimeu sap, en el fons, que viure és molt més que sobreviure. Que encara que no la vegi, ha d’haver llum i sortida per algun lloc. Bartimeu recorda que amb Jesús caminava i ho veia clar. Bartimeu reconeix un anhel interior. Una resta de confiança. Bartimeu sent que ha de ser possible sortir del forat. Ell tot sol no pot. Però ha de ser possible. I demana ajuda. Crida. Crida des de la seva impotència i la seva foscor. Crida per sobre unes “evidències” i discursos que li diuen que ho deixi córrer. Que no es faci il.lusions. Que la vida és així i això és el que hi ha. Demana ajuda a crits. I aquests crits són, en definitiva, la manera de sortir d’ell mateix. La manera d’obrir alguna escletxa per tal de deixar entrar... Jesús, la salvació de Déu. ¿Potser crida, també, per escoltar-se i disposar-se ell mateix?
Bartimeu sóc jo, certament.

3.- Ànim, aixeca’t, que et crida.
A diferència d’altres relats, aquí no és Jesús qui s’hi acosta. Aquí Jesús crida. I la seva crida fa recobrar la marxa. La seva crida aixeca al caigut. Escoltar -i sentir ben endins- aquestes paraules pot fer canviar la vida. Aquesta crida ha que quedar marcada al cor. Són paraules per no oblidar mai. Per mantenir-les sempre vives. *Ànim. Aixeca’t. Que et crida.* I Bartimeu s’aixeca. Deixa la manta i tot el que el lliga a la cuneta i a la prostració. De fet, tot el que té, però que no li permet altra cosa. I va a trobar-se amb Jesús.
Amb això el Bartimeu que sóc, pot tirar endavant. Al llarg de la meva vida, en situacions fosques i desanimants... en allò que no entenc i que rebutjo...Sigui el que sigui. Sóc cridat per Jesús. I el em pregunta quin és el meu desig de cor. Quin és el meu somni.

4.- Senyor, que hi vegi.
Vull veure i vull veure’t. Vull veure més enllà d’aparences i primeres impressions. Més enllà d’evidències i modes. Més a fons, més endins, més lluny, més autènticament.
Veure i seguir-lo. Buscar-lo i trobar-lo. En tot el que faig, en tot el que decideixo. En tot el que em plantejo. Veure’l en la vida sencera. I caminar. Mai deixar de caminar darrera d’ell. En el camí. Sempre en camí.
Bartimeu sóc jo. Enviat a altres Bartimeus.

ETIQUETES
VEURE DESÀNIM CRIDA